

Hon; Svart is

Hennes blick drog ihop sig när morgonljusets klara stålar speglades över den ljusblå hösthimmelen. Bussen morrade på den frostbitna asfalten och med både jacka och halsduk kände hon sig obekvämt varm. Denna morgon hade nog beskrivits som otroligt vacker, vem vet, kanske till och med en av höstens bästa. Men hon såg den inte, allt hon kände, under alla lager av kläder den stundande vintern krävde, var den obekväma värmen som spred sig över hennes bröst och armar. Det och att hennes blick drog ihop sig. Allt hon såg var svart is.

Spegelblank, inte en skråma, ingen skavank. Hon stod stilla, fanns det en bris kände hon den inte. Allt var stilla. Olevande tyst.

Så slät och svart. Gårdagen.

Vägen, tills nu, hade varit så lång. Oändlig. Ständig lutning. Utan slut. Alltid uppförs, aldrig ledigt nedför. Nej, inte denna väg inte och nu stod den framför henne, med dess spegelblanka yta och hennes ben brast. Den var perfekt, inga defekter. Vinkelrät perfektion och hon stod framför den.

Hans svar.

Ett steg framåt, ett till. Det knarrade lätt när hennes fot tvekade, lätt på tå. Var hon barfota? Hon vilade örat mot den iskalla ytan och en rysning for genom henne. Den var len, om nått, vilket gjorde allt om än mer omöjligt. Hur skulle hon klara av att ta sig upp för den? Hur var det möjligt att klättra upp för en vägg som varken hade spricka eller avsatts? Den smälte inte ens när hennes kind spred sin värme över dess kyliga anlete. Det brann när hon slöt ögonen, utan tårar. Det fanns inga kvar att fälla.

Svart is.

Den välbekanta kvinnorösten meddelade att slutdestination var nådd. Hon blinkade, blicken sved. Kvinnans röst var så behaglig, likt sammet. Så lätt att älska, ingen uppförsbacke, ingen vägg. Kvinnan som med mild stämma berättade för henne att hon var framme.

- Nästa; Slussen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten